

Notat

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Notat til Folketingets Europaudvalg, Udlændinge- og Integrationsudvalg og Beskæftigelsesudvalg om afgivelse af indlæg i EU-Domstolens sag C-483/17, Tarola

1. Indledning

Court of Appeal of Ireland har anmodet EU-Domstolen om en præjudiciel fortolkning af artikel 7, stk. 3, litra c), i opholdsdirektivet¹. Bestemmelsen giver en unionsborger ret til at bevare sin status som arbejdstager i mindst seks måneder i tilfælde, hvor personen bliver "uforskyldt arbejdsløs efter udløbet af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt af mindre end et års varighed eller uforskyldt har mistet sit arbejde i løbet af de første tolv måneder" (understregning tilføjet). Dette skal ifølge bestemmelsen være behørigt konstateret, og personen skal tilmelde sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende.

Sagen handler om, hvorvidt en unionsborger, som bliver uforskyldt arbejdsløs efter at have arbejdet i to uger uden at have en tidsbegrænset ansættelseskontrakt, har ret til at bevare sin arbejdstagerstatus efter bestemmelsen. Som det forelagte spørgsmål er stillet, skal EU-Domstolen kun tage stilling til, om bestemmelsen skal fortolkes, så den også gælder for en unionsborger uden en tidsbegrænset ansættelseskontrakt. Det kan dog ikke udelukkes, at aspektet om arbejdsforholdets varighed i relation til opnåelse af arbejdstagerstatus også vil blive berørt i sagen.

2. Sagens faktiske omstændigheder og de præjudicielle spørgsmål

Appellanten i hovedsagen er den rumæske statsborger Neculai Tarola, som kom til Irland i maj 2007. I dette år arbejdede han i to kortere perioder fra den 5. juli den 30. juli og igen fra 15. august til den 14. september, hvorefter han blev arbejdsløs. Det fremgår ikke klart af sagen, hvorvidt han efterfølgende i perioden fra 2008 til 2013 forblev i Irland, idet han over for de irske myndigheder har afgivet modstridende oplysninger herom. Efter det oplyste fik han dog i 2013 på ny ansættelse hos en virksomhed i Irland i perioden fra den 22. juli til 24. september

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers rets til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF, og 93/96/EØF (EU-tidende 2004, L 158, s. 77), som ændret.

1. juni 2018

EU-ophold
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sagsbehandler
Charlotte Berendtsen

Tel. 61983478
Mail cbn@uibm.dk

Sags nr. 2017 - 15973
Akt-id 439990

2013. Dernæst kan det lægges til grund, at han i perioden 8. juli til 22. juli 2014 havde ansættelse i en bygge- og anlægsvirksomhed i Irland, hvor han oppebar en indkomst på 1.309 EUR. Ansættelsen var ikke baseret på en tidsbegrænset ansættelseskontrakt.

Derefter blev han uforskyldt arbejdsløs og tilmeldte sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende. Det er dog oplyst at han arbejdede kort som selvstændig underleverandør i perioden 17. november til 5. december 2014.

Han har i flere omgange forgæves søgt om økonomisk understøttelse i Irland ved ansøgning af henholdsvis 21. september 2013, 26. november 2013, og senest ved ansøgning om arbejdsløshedsydelse den 6. november 2014. Sidstnævnte skete med henvisning til, at han ved sin seneste ansættelse i juli 2014 havde opnået arbejdstagerstatus og dermed ret til arbejdsløshedsydelse, hvilket er genstanden for den verserende sag. Ansøgningen blev afslået og efterfølgende appelleret til den irske High Court, som stadfæstede afslaget med henvisning til, at Tarolas ansættelse som løsarbejder i den pågældende periode på to uger i juli 2014 ikke berettigede ham til at bevare sin status som arbejdstager efter opholdsdirektivets artikel 7, stk. 3, litra c), da der ikke var tale om ansættelse på en tidsbegrænset kontrakt.

Til brug for sin stillingtagen til Tarolas appel af High Courts afgørelse, har den irske appeldomstol forelagt EU-Domstolen følgende spørgsmål:

”Hvis en statsborger i en anden EU-medlemsstat efter at have udøvet retten til fri bevægelighed i tolv måneder ankommer til værtsmedlemsstaten og har arbejde (undtagen ifølge en tidsbegrænset ansættelseskontrakt) i en periode på to uger, hvorefter han bliver uforskyldt arbejdsløs, bevarer denne borger da sin status som arbejdstager i yderligere mindst seks måneder med henblik på anvendelsen af artikel 7, stk. 3, litra c), og artikel 7, stk. 1, litra a), i direktiv 2004/38/EF, således at han har ret til at modtage sociale ydelser eller social sikring på samme grundlag som statsborgere bosiddende i værtsmedlemsstaten?”

3. Regeringens interesse og synspunkter i sagen

Opholdsdirektivets artikel 7, stk. 3, litra c), er gennemført i dansk ret ved § 3, stk. 2, nr. 3 og 4, i bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen).

Den danske implementering afspejler en opfattelse af litra c), som to selvstændige led, hvoraf det andet led med ordlyden: ”uforskyldt har mistet sit arbejde i løbet af de første tolv måneder” ikke er afgrænset til arbejdstagere med en tidsbegrænset ansættelseskontrakt, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 3 og 4. Spørgsmålet skal derfor besvares bekræftende.

Efter gennemgang af de skriftlige indlæg i sagen kan det efter regeringens opfattelse ikke udelukkes, at EU-Domstolen også vil udtale sig om, hvorvidt et ansættelsesforhold af kun to ugers varighed er tilstrækkeligt for at kunne opnå og bevare status som arbejdstager.

Regeringen afgiver på den baggrund indlæg i sagen.

Det vil i indlægget blive fremhævet, at det tilkommer de nationale myndigheder at foretage den konkrete samlede bedømmelse af det omhandlede arbejdsforhold med henblik på at vurdere, om en unionsborger udøver en reel og faktisk beskæftigelse, der ikke er af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement. Dette er iflg. EU-Domstolens faste praksis forudsætningen for at opnå status som arbejdstager på grundlag af artikel 45 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, som overordnet regulerer arbejdskraftens frie bevægelighed.

I den forbindelse vil der blive argumenteret for, at varigheden af et givent arbejdsforhold kan indgå i den samlede vurdering af, om arbejdstagerstatus er opnået. Det kan tale imod arbejdstagerstatus, såfremt arbejdsaktiviteten har været kortvarig eller uregelmæssig, kun er udøvet sporadisk eller som en tjeneste, da dette kan indikere, at arbejdsaktiviteten ikke er reel, således at den udgør et marginalt supplement. Det forhold, at en arbejdsaktivitet har været kortvarig eller tidsbegrænset, kan dog ifølge Domstolens praksis ikke i sig selv udelukke arbejdstagerstatus, når andre elementer indikerer, at der er tale om reel og faktisk beskæftigelse.